

תת"ע (עכו) 13778-03-23 - מזהר נעים נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 13778-03-23 - מזהר נעים נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 13778-03-23

מזהר נעים

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[18.06.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ);

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 9.1.2024 (להלן: "פסק הדין");
הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 21.5.2025.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

תחילה יודגש כי הבקשה הוגשה בחריגה משמעותית מסד הזמנים הקבוע בחוק כאשר די בכך כדי להביא לדחיית הבקשה על הסף; בעניין זה ראה קביעותיו של בית המשפט העליון ברע"פ 7714/23 מדינת ישראל נ' מוטי אונגר (09.11.2023) לפיהם שיהיו לבד יכול להוות טעם מספיק לדחיה הבקשה להארכת מועד להישפט (כוחם של הדברים יפה גם בענייננו); יודגש כי מעיון בתיק בית המשפט עולה כי פסק הדין הומצא למבקש ביום 19.1.2024 ולפני כשנה ביצע המבקש אמצעי תיקון בגין דו"ח זה (כפי שעולה מתדפיס הנקודות לנהג אשר צורף על ידי המבקש) ולכן המבקש ידע גם ידע אודות ההליכים המשפטיים בתיק.

הגם שהבקשה הוגשה בשיהוי ניכר, בחנתי את טענות המבקש לגופן, והגעתי לכלל מסקנה כי אין בטענותיו כדי להצדיק את קבלת הבקשה וביטול פסק הדין.

תחילה אציין כי טענת המבקש כי לא קמה חזקת מסירה דינה להידחות; עיון במידע המצוי בתיק בית המשפט מעלה כי המבקש זומן כדן לשיבה שהתקיימה ביום 9.1.2024. אמנם אישור המסירה חזר בציון "לא ידוע במען", אולם המותב אשר דן בתיק ציין מפורשות כי הנאשם זומן באותו מען שהוא עצמו ציין על גבי הבקשה להישפט; יוצא איפוא כי המבקש עצמו היה זה אשר מסר כתובת לא מלאה והיא על ידי כך לסיכול אפשרות זימונו לדיון. בהקשר זה אדגיש כי חובה על נהג לעדכן את כתובתו למשלוח דואר במשרד הפנים, ונהג אשר לא עושה כן, אין לו אלא להלין על עצמו (לענין חובת אדם לעדכן את כתובתו במשרד הפנים ראה רע"פ 2096/07 כוכבי נ' מדינת ישראל, 1.5.2007; רע"פ 1673/15 אליזאדנה נ' מדינת ישראל, 16.6.2015; רע"פ 8626/14 סמארה נ' מדינת ישראל, 10.2.2015); כן ראה דבריו של כב' השופט בולוס בעפ"ת 18412-02-24 חאלדי נ' מ"י (14.03.2024).

לא זו אף זו, מקום שמדובר מלכתחילה בבקשה להישפט אשר הוגשה על ידי המבקש עצמו לפני כ-3 שנים, שומה היה עליו עקוב אחר מועד הדיון אשר ייקבע, ולהתייצב אליו לצורך העלאת טענותיו במועד, ולא יעלה על הדעת כי המבקש יישב בחיבוק ידיים לאורך תקופה כה ארוכה, מבלי שיטרח לברר מה עלה בגורל בקשתו. באשר לטענת המבקש בדבר חלוקת דואר לקויה בישוב אבו סנאן, הרי שגם טענה זו אין בה כדי להועיל לו, שכן חרף טענת המבקש לפיה נערך בירור מול רשות הדואר, המבקש לא טרח לצרף כל אסמכתא המעידה על כך. כידוע, אין המדובר במשוכה גבוהה והמצאת מסמך כזה נעשית כדבר שבשגרה ובנקל. לפיכך, לא עלה בידי המבקש להפריך את "חזקת המסירה" הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד - 1974 לפיה:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדן גם בלא חתימה על אישור המסירה אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן". (ההדגשה אינה במקור, ג.נ.ע.).

באשר לעילת עיוות הדין, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בענייננו.

חרף כפירת המבקש בבקשתו, והפנייה לקשיים הראייתיים, הרי שעיון בדו"ח מלמד כי עסקינן בדו"ח הכולל פירוט די מקיף של נסיבות ביצוע העבירה ואופן ביצוע האכיפה. אם לא די בכך, בדו"ח קיימת ראשית הודייה נוכח תשובת המבקש במעמד קבלת הדו"ח לפיה "אשתי התקשרה אליי הייתי חייב לענות. אשתי בהריון מתקדם"; כן אציין כי כידוע בשלב זה של הדיון, אין בית המשפט אמור לבחון את כל המסכת הראייתית אשר הונחה בפניו, ויפים בעניין זה הדברים שנקבעו בעפ"ת 26770-11-23 ג'ומעה נ' מדינת ישראל, לפיהם:

"בית המשפט בשלב זה, אינו נדרש לפתוח את מסכת הראיות, שכן מדובר בבחינה שנעשית לאחר מתן גזר הדין, וכאשר למערער כבר ניתן יומו בבית המשפט, אך הוא בחר (לטענתו בשל בלבול ביומן) שלא לנצל את יומו". טענת המבקש אי קבלת הבקשה תביא לנזק בפרנסתו שכן רשיונו יפסל ל-3 חודשים ע"י משרד הרישוי, אינה מבססת את העילה של עיוות דין ודי להפנות בעניין זה לרע"פ סאלם אשר צוטט לעיל, מה גם שנקבע באופן עקבי בפסיקה כי צבירת נקודות לחובת נהג אינה מבססת עיוות דין ואין בה כדי להוות עילה לקבלת בקשה להארכת מועד להישפט וזאת מתוך רצון להימנע מיצירת מסלול עוקף משרד הרישוי.

לאור כל האמור, הבקשה נדחת, ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא). המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"ב סיוון תשפ"ה, 18 יוני 2025, בהעדר הצדדים.